

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Uredništvo in upravnništvo: Kolodvorske ulice števil. 15. — Z urednikom se more govoriti vsak dan od 11. do 12. ure. — Rokopisi se ne vraščajo. — Inzerati: Šeststopenjska potit-vrata 4 kr., pri večkratnem ponavljanju daje se popust. — Volja za Ljubljano v upravnishvu: za celo leto 6 gld., za pol leta 3 gld., za četrt leta 1 gld. 50 kr., na mesec 50 kr., pošiljatev na dom velja mesečno 9 kr. več. Po pošti volja za celo leto 10 gl., za pol leta 5 gld., za četrt leta 2 gld. 50 kr. in za jeden mesec 85 kr.

Štev. 248.

V Ljubljani v petek, 30. oktobra 1885.

Tečaj II.

Vabilo na naročbo.

Z 1. novembrom prične se nova naročba na naš list. Prosimo torej naše čast. naročnike, naj naročbo ob pravem času ponové, da se pošiljanje lista ne pretrga. Najbolje se to učini po poštni nakaznici, na čegar odstrižek treba prilepiti le naslov, ki je na pásku vsacega lista.

Naročnina je, kakor doslej, namreč:

Po pošti:

za celo leto	gld. 10.—
„ pol leta	„ 5.—
„ četrt leta	„ 2-50
„ en mesec	„ —85

Za Ljubljano:

za celo leto	gld. 6.—
„ pol leta	„ 3.—
„ četrt leta	„ 1-50
„ mesec	„ —50

za donajanje v hišo vsak mesec 9 kr.

Povečanje oficirske plače.

Staroslavna armada našega cesarstva je uže od nekdanj oni faktor, h kateremu obrača vsak domoljub brez razločka strankarskega in narodnega prepričanja zaupljivo in spoštljivo svoj pogled. V sredi vojske bivajo sinovi vseh narodov prostrane Avstrije v ljubezni in soglasji; vse navdušuje jedna ideja — to je udanost do cesarske hiše in najvišjega gospodarja svojega, kateremu navdušeno žrtvujejo svojo kri; vse navdaja ljubav do skupne domovine, za katero so pripravljeni položiti na žrtvenik vse, kar dela življenje človeško prijetno in vabljivo. Naravno je torej, da spremljajo hlabre vojake simpatije vsacega patri-

jota, da v očigled vojske naše potihnejo strankarski prepiri in se začne tekmovalje v skazovanji priznanja in občudovanja nasproti taki korporaciji, kakersna je naša armada.

Posebno pa vzbujajo inteligencija v krogih naših zaščinitikov domoljubno zanimanje. Oni stan, ki izobražuje novince in jih vadi v vojaških in družih vedah, ki strogo čuje nad duhom in razvitkom vojske, znal si je uže od nekdanj pridobiti priznanje in navdušeno podporo vsacega Avstrijca, komur sta moč in varnost našega cesarstva pri srci. Oficirski stan zavzemal je zmiraj odlično mesto v našem družbinskem življenji; udje njegovi našli so povsodi in vedno neomejeno navdušenje do svojega stanu, bili so vedno ponos in nada mirnega državljana, kateremu čuvajo imetje in življenje.

Tega odličnega mesta v javnem življenji pa si naša častniška inteligencija ni priborila samo z vzvišenim svojim poklicom, marveč tudi s svojimi osebnimi lastnostimi. Oficirska družba odlikuje se v novejši dōbi z obširnim znanjem in strogimi vedami, ki so postale skupno blago celega stanu. Današnji častnik mora imeti velik zaklad znanosti; noč in dan je pri delu, da se vzdržuje na višini moderne vojaške tehnike in ne zaostane za družimi. Vrh tega pa ga vedno čakajo najstrogeje telesne vaje in neuporljiva disciplina, kakersne drugi državljan ne pozna. Oficir ne sme računati na mirno, prijetno življenje, na brezviharano starost; vsak trenotek mora biti pripravljen, dati življenje svoje za domovino; služba zavzema vse njegove duševne in telesne sile v toliki meri, da se ž njim ne dá primerjati skoro nobena druga stroka, katera služi domovini in skupnemu blagru.

In kaj podaje država inteligenciji v svoji vojski? Pač jo je obdala z zunanjim bleskom in ves stan od nekdanj postavljala v prednjo vrsto svojih državljanov — a to je bil le blesk, ki je jako težko ležal na onem, ki je bil z njim obdarovan. Materijalno stanje ogromne večine častnikov je ostalo do danes dosti neugodno. Z primerno malo vsoto na mesec je nižji oficir primoran, živeti „po stanu“ in povsodi nastopati tako, kakor mu predpisujejo stroga določila. Blagor onemu, kteri ima za seboj premožnega očeta ali bogatega strijca, ki mu vsak mesec primakne toliko, da zamore izhajati. A teh srečnih je primeroma majhno število. Velika večina naših hrabrih častnikov rekrutira se iz srednjega stanu, kjer materijalni darovi niso ravno prebogato nasejani — in tedaj je treba štediti in štediti, da je možno živeti v sijajni zunanosti. Ako se pa tu in tam preneha ravnotežje med izdatki in pičlo plačo, potem je karijera v nevarnosti in izvanredni talenti morajo zapustiti polje, na katerem bi lahko toliko koristili domovini svoji!

To stanje je postalo neznosno. Od vseh strani se pripoznava, da je treba naznačenim, nevstrašenim članom naše armade povečati plačo. Vlada sama je vzela to stvar v roke in jo predložila skupni korporaciji obeh držav, da jo potrdijo in dovolijo potrebnih svot za izvršitev. Pač je zboljšanje plače pri poročniku in nadporočniku malenkostno, a vendar bode gotovo našlo vesel odmev po vsej državi. Res je, da bodo vsled tega stroški narastli blizu za poldrugi milijon goldinarjev na leto; treba bode davkoplačevalcem globokeje poseči v žep in novih žrtev prinesiti na oltar domovine. A to je stvar, ki se ne dá dalje odlašati. Ako nam je na

Listek.

Prokleta!

Roman. Spisal Emile Richebourg; po E. Vacanovi predolavi prosto poslovenil Janko Leban.)

(Dalje.)

Grofinja je vsem verjela. Pripovedovali so ji mnogo enakih slučajev. Nekaj let prej odnesel je bil volk v vasi Charente-ski enoletno dete iz zibelke!

Zdaj tudi izve, da je grof Pariz zapustil, skoro gotovo tudi francosko deželo ter da ne vedó, kje se nahaja. Nesrečna gospa ni imela več nadeje na svetu. Svoje pribežališče je našla v molitvi in dobrotelnosti. Sklenila je, da vse svoje dohodke uporabi za dobra dela. Začela je zidati šole, cerkve obdarovati in ubožnike podpirati.

Posebno otrokom je veliko dobrega storila. Postala je njih zaščitnica, njih mati, njih previdnost!

In dočim je grofinja tako svoje življenje darovala tolažbi in sreči svojih bližnjih, potoval je grof s svojim sinom po Evropi.

Grofič Gontran je imel dvajset let, ko se vrata zopet v Pariz, kjer ja je pričakoval zvesti

Germain, kateri je bil faktotum svojega gospodarja. V stari palači, katera je bila tako dolgo zaprta, postalo je naenkrat zdaj vse glasno in veselo, kakor prej nikdar!

Grofič Gontran, kateremu ni mogel oče ničesar odreči, imel je svojo opravo, svoje ljudi, vozove in konje.

Gospod Bussières je zadnjih osemnajst let mnogo prištedil — pri 1 500 000 frankih. Prišla mu je nesrečna misel, da je ta denar daroval svojemu sinu. Grofič, postavši tako bogat in prost, vrže se s zaprtimi očmi v nevarni vrtinec pariškega razkošnega življenja.

Kmalu je vzbujal pozornost zaradi svojega nerednega, razbrzdanega življenja. Imel je vse strasti, posebno pa napuh in prevzetijo zavoljo denarja. Pomislil ni, da vse, kar je bil in kar je imel, izviralo je le od očeta. Očetu svojemu ni kazal niti hvaležnosti niti spoštovanja. Gospod Bussières je naposled mislil, da prav stori, ako sina resno posvari. Pa bilo je prepozno! Grofič ga je potrpežljivo poslušal, a uže drugi dan je še hujše razsajal nego-li prej. Ko mu oče svoje opomine neki dan ponovi, vrže drzni mladič krinko s sebe, smeje se očetu v obraz ter na nesramen

način očita roditelju samemu neumno njegovo slabost.

„Jaz delam, kar se mi dopada. Če ne delam prav, sam si temu kriv! Ne trpim, da bi mi kdo kaj očital!“

Grof se je tresel od jeze; pokazavši svojemu sinu duri, reče: „Pojdi mi izpred očíj!“

Grof je bil globoko užaljen. Niti meč bi ga ne bil tako ranil. Kolikor bolj pa je pojemale neumnost njegova ljubezen do sina, toliko hujše ga je jela ujedati vest, tako celó, da je mislil, da mu srce ukonča. Svojemu sinu je bil vse žrtvoval. Zaradi svojega sina zaprl je bil srce vsakemu drugemu čutu; zanj je celo načinil zlodejstvo!

Bog se je posluževal tega otroka, da bi grofa kaznjeval. Grof se je bil svojemu otroku ves posvetil, ljubil ga je pretirano, ljubil ga je do blazenstva! In ta sin ni imel za-nj niti hvaležnosti niti nagnenja, ni ga niti spoštoval niti ljubil!...

Grof je bil zaslužil kazen! Pa kaznovanemu biti po roki lastnega otroka, to mu je bila prevelika bolest!

Še je bilo mnogo prav hudih prizorov med njima, vsled česar grofič zapusti palačo svojega očeta ter se po polnem loči od svojega roditelja.

srce razvoj brambene sile, moramo ji dati potrebno podlago, moramo gledati, da se ne pogrezuje njena inteligencija navzdol in da skrb za vsakdanji kruh ne zamori našemu častniku onih lastnosti, ki so pogoj njegove veljave in obstanka njegovega.

Presvitli cesar sam je vnet za zboljšanje materialnega položaja svojih vojakov. Ko je po sprejemu avstrijske delegacije nagovoril po vrsti vse ude njene, polagal je jednemu poslancu posebno na srce vladin predlog o zbolšanju plače za častnike od stotnika navzdol ter poudarjal nujnost in važnost te zadeve. Gotovo bodo torej delegacije podpirale blagodejne namene vlade Njihovega veličanstva — saj se gre za povzdigo stanu, v čegar rokah je varnost države in njenih udov. Pač bode morebiti marsikdo ugovarjal, da je tudi v drugih strokah uprave sila nujna in reformacija neobhodno potrebna, a to ne bode zadrževalo patrijotične korporacije, dovoliti potrebnih zneskov, da se vsaj deloma zaceli jedna najpoglavnejših ran na državnem telesu.

Vesti z juga.

Nadeja, da se bolgarsko vprašanje reši mirnim putem, se vedno bolj utrjuje. V Belgradu se baveči zastopniki velevladstij izročili so srbski vladi kolektivno noto; ta kolektivna nota ima samo dva stavka ter izraža prepričanje, da se srbska vlada ne poloti ničesar, kar bi motilo mir in kršilo berlinsko pogodbo. Na to je odgovorila srbska vlada, da spoštuje berlinsko pogodbo ter si hoče prizadevati, da se ohrani mir.

„Journal de St. Petersburg“ omenjajoč nagovor Nj. veličanstva avstrijskega cesarja do delegacij pravi: Gojimo željo, da razumejo ta govor v Sredci in Belgradu, kakor tudi v Atenah, in da se kmalu pokaže soglasje vlastij pri konferenci, katera se snide v Carigradu.

Iz Sredca se poroča: Položaj je nespremenjen. Knez Aleksander došel je v Plovdiv; pri vходу v mesto sprejela so ga oblastva in obilo naroda, kateri ga je spremil do konaka, neprestano kliče: „Živio knez!“ „Živelo združenje!“

Iz Plovdiva se poroča: Muzelmansko prebivalstvo v Silistriji je darovalo 800 frankov kot prostovoljen donesek za živež bolgarskih prostovoljcev. Povodom tega dejanja piše v Ruščuku izhajajoč list „Slavjanin“: To dejanje turškega prebivalstva zopet kaže, da se turško prebivalstvo v Bolgariji prav dobro počuti ter tu živi v mnogo večjem miru, nego se v Evropi misli. V Bolgariji ni več Čerkesov in uradnikov, kateri so bili za vse prebivalstvo brez razločka narodnosti in vere prava šiba božja. Od naše strani moramo izraziti muzelmanskemu prebivalstvu v Silistriji pohvalo za to, da so položaj prav umeli ter ponavljamo ono, kar je naš knez dejal, da se namreč bolgarski narod

ni vzdignil, da bi se vojeval proti Turčiji.“ Sploh se more reči, da so razmere med turškim in bolgarskim prebivalcem v Bolgariji in vzhodni Rumeliji zelo prijazne. Turki so po polnem varni in se njih razmere od 18. septembra prav nič niso spremenile.

Rodoljubje bolgarskega prebivalstva pojavlja se neprestano zelo živahno, tako na pr. je odbor v Sredci do zdaj sam oborožil tri oddelke po 1000 mož ter razen teh še manjše oddelke. Ta odbor je imel za take namene do zdaj 40 000 frankov stroškov; ravnotako je odbor v Ruščuku izdal za oboroževanje prostovoljcev nad 18 000 frankov. Uradni list objavlja določbo, da se ustanovi družba Ruščuška križa. Aktivna vojna je zdaj razdeljena na dva oddelka. Oddelku na jugu zapoveduje major Nikolajev in oddelku na vzhodu major Guef. Vrhovno poveljništvo nad vsemi četami ima knez sam.

Prostovoljci sprejemajo se pod naslednjimi pogoji: Stari morajo biti 18 do 35 let, telesno zdravi ter se izkazati s spričevalom od svojega krajevnega oblastva o poštenem obnašanju. Iz 100 mož se sestavi četa pod poveljništvom častnika; 10 čet je 1 družina. Čete zbirajo se v Sredci, Tirnovu in Šumli. Neprestano dolhajejo sim v obilnem številu Črnogorci, kateri takoj odhajajo na mejo ter se uvrstijo med oddelke.

Trgovinska in obrtna zbornica.

(Dalje.)

6.) Za tarif. števil. 274. „Cink“.

Leta 1882 se je v avstrijskih planinskih deželah pridelalo cinkovice 135 526 metercentov, kar je dovolj, da bi se bilo izdelalo 45 000 metercentov kovine.

Stalili pa sta še tudi štajerske in koroške surove cinkovice obe delavni južno-avstrijski cinkarnici, in sicer:

C. kr. talilnica v Celji	40 000 mc.
in privatna talilnica v Zagorji	34 000 „

vkup 74 000 mc.

v Nemčijo pa se je prodalo 47 133 mc., to je ves pridelek cinkovice v Tirolah, ostanek s 15 000 je bila prevzela cinkarnica v Ivancu (na Hrvaškem), toda ne stalila.

Leta 1882 sta obe avstrijski planinski cinkarnici izdelali surovega cinka, in sicer

celjska	15 298 mc.
zagorska	13 383 „

vkup 28 681 mc.

poleg tega je zagorska iz Auronzo (v Italiji) uvozila 12 000 mc. kalamine (Galmei) in uplavila, tako da se odnosno domače talilnine prej navedeni izdelek surovega cinka skrči za kacic 3000 mc.

Od tega izdelka se je poprodalo 21 998 mc., ostanek s 6683 mc. se je branil v zalogi.

Cinkarnica v Št. Janžu na Kranjskem se je opustila l. 1878, ko so cinkove cene upale; ravno tako sta brez dela Ivanska (na Hrvaškem) in c. kr. cinkarnica v Briksleku (v Tirolih).

Dalo bi se misliti, da je opuščanje treh južno-avstrijskih cinkarnic omogočilo obema delujočima v Zagorji in Celji, da umnožite svoje izdelke. Mesto tega se je moralo tudi v teh dveh talilnicah delo ukrciti in nekaj izdelkov v zalogo dejati, ker jih niste hoteli v zgubo prodati. Ne more se reči, da sta obe še delujoči talilnici slabo vrejeni, pomanjkljivo upravljani, ali da slabo delate. Cinkarnice, katere so vrejene, topiti štajersko in koroško cinkovico, ko se porabi trikrat ali štirikrat toliko goriva kakor se rude stali, morale so se prirodno postavljati v najbližnjo bližino od cinkovega rudarstva najmanj oddaljenih južno-štajerskih ali kranjskih premogokopov, oziroma poleg teh samih. Celjska in zagorska talilnici sta sicer ob južni železnici, ali dobivanje cinkovnice draži se izven visoke železnične vožnje še z ne malo voznino od rudnika do najbližnje železniške postaje. Plavži celjske cinkarnice so napravljeni po najnovejših skušnjah, in tekmuje ta erarična talilnica gledé prihranjevanja goriva in pridobivanja kovine s cinkarnicami v Nemčiji, katere kurijo z mnogo boljšim in veliko cenejim premogom; v zagorski talilnici pa so plavži vrejeni bolj v porabo drobnega premoga, in ki vsaj nič manj ne izdeluje kakor celjska.

Vkljub vsemu temu je morala zagorska cinkarnica zadnje leto svoje delo polagoma utesniti, ker cinkove cene neprestano upadajo. V zadnjih desetih letih so cinkove cene od 30 gld. za metercent polagoma upale na 17 gld. in najbrže niso dosegle še najnižje stopinje. To neprestano upadanje cen uzrokuje zlasti a) ogromno množenje neavstrijskega, posebno gorenješlezjskega pridelovanja surovega cinka, ki ima veliko predstev nad avstro-planinskim; b) visoka uvoznina, ki jo severne amerikanske države pobirajo od leta 1878 sém za surovi cink in njegove druge izdelke, da bi ščitile svoje še mlado obrt. Pobira se uvoznina od surovega cinka v kosih, kakor tudi v odlomkih 1½ cents za funt, to je 33.6 dolarjev za angleško tona (à 2240 funtov), kar dá 6 gold. 60 kr. za 100 kilogr., in ta uvoznina se je za dalje obnovila dne 1. julija 1883.

Posledek obeh teh činov je, da se uvoz angleškega cinka v Francijo in nemškega v Avstrijo od leta na leto množi. Surovega cinka se je iz Nemškega uvozilo v Avstrijo 1881. leta 83 072 metercentov in 1882. leta 92 577 metercentov. — Avstrijskega surovega cinka se je izvozilo le 5966 metercentov, od tega pa samo 1468 metercentov planinskega izdelka surovega cinka, drugo je izvozila Galicija. (Dalje prihodnjič.)

Kaj je moral grof pretrpeti, predno je prišlo do tega, da ni več ljubil sina; kaj je posebno kasneje moral prenašati; kdo li popiše vse to? Bilo je strašno!

Prevaran po svojem sinu in potrtega srca ozrl se je boječe zopet v minulost. In zdaj še-le bilo ga je sram in groza pred tem, kar je bil naredil. Spoznal je bil jasno vse: uvidel svojo nespametnost, svojo krivico, in pekoča ga vest pomnoževala je njegovo gorje.

Izvedeti je hotel, kaj se godi na d'Arfeuille-u. Germain mu je mogel o tem največ povedati. In pojasnil mu je tudi življenje grofinjino od onega časa, ko ji je bil otrok odvzet. Živenje mučenice in svetnice!

Resen dvom, ali je grofinja istinito kriva, rodil se je zdaj v srce grofovem in ta dvom mučil ga je strašno!

Zdajci mu pride poštena misel, da hoče grofinji vrniti odvzetega jej sina. Ubogal je notranji glas, ki mu je dejal: „Ako hočeš, da se te Bog usmili, popravi krivico, katero si storil!“

On je večkrat mislil na tega otroka, ki je bil žrtva njegove zmote in krutosti. Ker je bil pa Germainu ostro prepovedal, omenjati ga, ni vedel, kaj je postalo iz njega.

Nekega dne povpraša služabnika.

Sluga uže po prvih besedah prebledi, vzdihne ter povesi glavo. Grof umé, da je tu nova nesreča. Hotel je vse vedeti.

Germain mu pové, da je Marijana Sudre, kateri je bil izročil otroka, uže več kakor dve leti mrtva in da je sin grofinjin o tem času izginil.

„Povpraševal sem v Chevigny-u“, nadaljuje Germain, „pa poizvedel sem le malo. Gospod Leon se je malo časa, predno je umrla stara žena, podal na potovanje, in od tedaj niso nič več slišali o njem. Vsi menijo, da mora biti mrtev, sicer bi se bil gotovo povrnil v kraj, kjer ga je vse ljubilo. In jaz verjamem kakor ljudje; kajti uže dve leti je renta nedotaknena pri advokatu. Neka stara kmetica, po imenu Violet, vedela je za njegov naslov v tujini, ker mu je imela naznaniti smrt stare Marijane; pa pozabila je uže na ta naslov. Žalibog, le pregotovo je: ubogi mladi mož je mrtev!“

Grof je bil kakor uničen. Zadeval ga je udarec za udarcem.

Povračala se mu je zdaj misel, da je tako kruto žrtvovani otrok njegov!

Po strašnem trpenji vsled ljubosumnosti, občutil je zdaj trpenje vsled kesa!

Nesrečnik ni imel nobenega otroka več, nobene družine, nobenih prijateljev. Bil je sam brez tolažnika, brez miru in vest mu je neprenehoma strašno očitala. Mislil je uže, samega sebe usmrtiti; a misel na Boga pregnala mu je zopet to namero.

Poskusiti je hotel, vbežati samemu sebi.

Germaina pooblasti, da oskrbuje njegovo premoženje ter na to zapusti Francosko.

Rojil je po vseh delih sveta. V Cayenne-u najde Jean Renauda, junaškega blazega tega moža, kateremu je hotel izprostiti milost.

Oj, kako dober je pač Bog na temnih svojih potih!

14.

Dvanajstleten otrok je vodil slepo ženo. Korakala sta po vasi d'Arfeuille-ski. Napotita se v grad.

Sodeč po čistem perilu in čednem kmetskem oblačilu, žena ni bila beračica. Tudi otrok je bil dostojno oblečen.

Žena je nosila črno avbo, katera ji je pokrivala vso glavo. Črna svilena obveza se ji je ovijala okoli čela in oči. Obveza služila je v to, da je zakrivala grdo rano ali ostuden obranek.

Slepica in nje vodnik prišla sta bila k gradu. Otroku pozvoni na vratih.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Predvčeranjim vršil se je na Dunaji pod predsedstvom Nj. veličanstva cesarja **ministerski svet**. Posvetavalo se je o predlogah, katere se imajo predložiti delegacijskim odsekom v obravnavanje.

„Presse“ poroča, da se pri zopetnem shodu **državnega zbora** predložita načrta novega kazenskega zakona in civilnopravnega postopnika, in sicer prvi v poslanski, drugi v gospodski zbornici.

„Nemzet“ priobčuje z Dunaja dopis, v katerem se govori o namerah **konference**. Vse vlasti, pravi to poročilo, so jedine v tem, da se zopet uvede prejšnji položaj. Avstrija, Nemčija, Rusija in Italija so se odločile, da sklepom konference tudi s silo pridobijo spoštovanje. Francija in Anglija pa menita, naj Turčija gleda na to, da se izvedejo sklepi konference. — „Moskovskija Vjedomosti“ in „Novoje Vremja“ dvojita na vspehu konference. Prvi list trdi, da je konferenca samo v interesu Anglije in Avstrije, kateri hočeta samo čas dobiti, da se bolje pripravite. Rusija bode torej morala zahtevati, da se Balkanski poluotok po polnem razoroži. Nasprotno bode rezultat konference isti, kakor v letu 1876, namreč vojska in ne mir.

Tuje dežele.

Nemški državni zbor sklican je v 19. dan meseca novembra.

V carigrajskih diplomatskih krogih se uže Stojlov in Grekov imenujeta za mesto glavnega guvernerja v vzhodni Rumeliji. Proti kandidaturi Glotz paše je Rusija ugovarjala.

O položaji v **Sudanu** priobčuje Reuterjev telegram poročilo italijanske nune Cipriani. Ta nuna pripoveduje, da je Kartum skoro prazen, Omdurman pa se je spremenil v Meko, ker Arabci potujejo od daleč obiskat Mahdijev grob. Sredi avgusta pal je Senaar v roke vstašev, in zdaj ni v Sudanu več egiptovske garnizije.

Dopisi.

Iz **Prevoj** pri Lukovici dné 27. oktobra. (Izv. dopis.) Lepo in redko svečanost smo imeli včeraj v našem kraju: gosp. Janez Ruprecht, naš okr. ranocelnik, in njegov prijatelj, privatni ranocelnik gosp. Lovro Rus, sta praznovala 40letnico svojega zdravniškega delovanja. Domači in kamniški pevci so jima napravili v navzočnosti mnogobrojnega občinstva bakljado in podoknico, na to pa se je pri dobri kapljici vršilo čestitanje. Veliko čestitek je došlo tudi od drugod, omenjam le telegrafično od gosp. dr. Russa, okr. glavarja.

Kmalu potem odpre vrata neka ženska.

„Kaj hočete?“ povpraša prijazno. — „Rada bi govorila z gospo grofinjo“, deje slepica. — „Če hočete podporo, peljem vas k gospé Regini, katera nadomeščuje gospo grofinjo.“ — „Ne, ne!“ odgovori slepica živo. „Jaz ne zahtevam podpore nego milosti, katero mi sama gospa grofinja more dodeliti!“ — „To je nekaj drugega“, reče ženska. „Le vstopite ter sedite na to-le klop. Povprašati hočem, če vas hoče gospa grofinja vzprejeti.“

Ženska se brzo odstrani, a povrne se uže za nekoliko minut z besedami: „Gospa grofinja vas pričakuje; pojte za mano!“

Slepica in otrok prideta v velik salon, ki je bil črno prevlečen in v katerem so bile vse priprave isto tako črne. V salonovem ozadju je viselo veliko božje razpelo od ebenovine in s Kristusom od slonokosti. Pod božjim razpelom bilo je klečalo tudi od ebenovine. Sredi tega žalnega salona stala je gospa Bussières v vdovji črni obleki. Bledo lice grofinjino in slonokosteni Kristus sta čudno kontrastovala s črno barvo drugih rečij. Grofinja dá znamenje, in služabnica se odstrani.

(Dalje prihodnjič.)

Znancem in prijateljem jubilarov morda vstrežem s sledečimi biografičnimi črticami: Gospod Janez Ruprecht se je porodil pri Železni Kaplji leta 1822; izpit v kirurgiji je dostal v Ljubljani dné 27. oktobra 1845, bil potem fužinski zdravnik na Dvoru pri Žužemperku in je prišel leta 1864 na Prevoje kot okrajni zdravnik. Tu živi in deluje uže nad 20 let, obče spoštovan in čisan kot zdravnik. Njemu se ne pozna, da je iz stare šole. To pa se ima zahvaliti izredni svoji pridnosti, pri kateri mu je mogoče napredovati z vednostjo. Zaradi trdnega značaja, vljudnega obnašanja in posebno zaradi svojega humora, je pa tudi sicer pri gospôdi in pri kmetu zelo priljubljen.

Kolega njegov, gospod Lovro Rus, je tudi leta 1882 rojen in je napravil izpit v kirurgiji istega leta in istega meseca, kakor gosp. Ruprecht. On je ob enem imovit posestnik, zveden ekonom in podjetnik in navdušen čebelar. Njegovo sadje in njegove čebele so znane po treh farah. Bil je več let prevojski župan in kot ud davčne cenilne komisije odlikovan z zlatim križcem za zasluge.

Kot redek slučaj je treba zabeležiti, da sta naša jubilara od onih osemnajstih, kateri so ob enem prestali zdravniški izpit, jedina še med živimi, in sicer uže nad 20 let dobra sosedu in prijatelja.

Da nam ostaneta še mnoga, mnoga leta!

Razne vesti.

— (Princ japonski.) V jednom prvih hotelov v Parizu nastanil se je bil pred nekolikimi dnevi tuj, majhen možiček, ki se je imenoval princ Kari-Janako in trdil, da mu je v Japanu tekla zibelka. Imel je res ves izraz kacoga Japanca v obrazu in tudi rumenkasto kožo. Pri sebi imel je tajnika z imenom Michaldorff. Živel je princ Kari-Janako zelo potratno. Kupoval je obilo dijamantov in drugih dragih kamenjev ter daroval jih plesalkam in drugim damam, ki so mu ugajale. Vsled sijajnega svojega nastopa posrečilo se mu je priti v dotiko z najodličnejimi krogi in je baje celó princesinji orleanski izročil poročen dar. Dne 25. t. m. zjutraj ob 3. uri pa je redarstvo storilo konec veselemu življenju dozdevnega princa. Pokazalo se je namreč, da Kari-Janako nikakor ni japonski princ, temveč prejšnji ravnatelj nekega denarnega zavoda v Carigradu, katerega je osleparil za poldrugi milijon in potem pobegnil. Rumenkasto kožo, ki ga je tako podobnega delala Japancu, bil si je naredil sam z barvo. Sedaj sedi on in njegov tajnik dobro zavarovan v sodnijski celici.

— (Moč ljubezni.) Iz Jičina poroča se o sledečem ganljivem dogodku. Najmlajši sin nekega zelčisanega meščana v Jičinu ljubil je krasno 18letno deklico. Pred kratkim preselil se je mladi mož, kateri je dosedaj pisal v pisarni nekega odvetnika, v Prago, kjer je bil dobil novo službo. A ljubezen plamtela je tako mogočno v prsih mladega para, da jima ni bilo strpeti drug brez drugega. Mladenič sklene tedaj pri stariših svoje ljubimke poprositi za nje rokó. Vender njegova prošnja se ni uslišala. Vsled tega polasti se nesrečnih zaljublencev obup. Ker jima ni bilo dano skupaj živeti, sklenila sta skupaj umreti. Po dogovoru sešla sta se tedaj v gozdu blizu Jičina, nastrgala si v kozarec vode glavice od žveplenk in od tega pila je najprej deklica in potem še on za njo. Deklico, ki ni pila mnogo, rešili so, nesrečni mladenič pa po izjavi zdravnikov težko da okreva. Z ozirom na to dovolili so dekličini stariši, da se izvrši na smrtni postelji poroka in se nesrečni ljubimec vsaj s to tolažbo odškoduje nekoliko za gorečo in zvesto ljubezen, koje žrtev je postal.

Domače stvari.

— (Dar.) Premil. gosp. knezoškof dr. Misija daroval je tukajšnjemu duhovniškemu podpornemu društvu 100 gold.

— (Kranjska hranilnica) podarila je svoto 1000 goldinarjev za one prebivalce gorenjske strani, ki so bili po zadnjih nalivih hudo poškodovani. Za ta čin hvaležna jej bode gotovo vsa dežela.

— (V ljubljanskem bogoslovju) je letos v prvem letu 28 bogoslovcev; med temi dva eksternista.

Vkup šteje ljubljansko bogoslovje 66 kandidatov. To-liko jih baje uže od l. 1870. ni bilo.

— (Na Vseh svetnikov dan) pel bode „Slovenec“ ob 4. uri popoldne na pokopališči na Bleiweisovem in Jurčičevem grobu. Tudi čitalniški pevci peli bodo baje isti dan na pokopališči pri „Sokolovi“ piramidi.

— („Slovenčev“ blagočutje) Včerajšnji „Slovenec“ odgovarja v zelo raztegnenem uvodnem članku na one opomnje v številki 244 našega lista, kojih se nismo mogli zdržati v ožigled zelo čudnemu in karakterističnemu obnašanju, katero je kazal „Slovenec“ v štev. 247 in tudi v naslednji številki gospodu državnemu poslancu prof. Šukljetu nasproti. Ne hodi nam na misel, spuščati se v posameznosti navedenega članka, iz kojega voje isto hinavsko hlinenje, kakor iz prejšnjih dveh, in ki za tema dvoma, kar se zveljve do gosp. prof. Šukljeta tiče, nikakor ne zaostaje. Ponavljati hočemo pri tej priložnosti le, da je „Slovenec“ v dotičnih dveh sestavkih navajal s škripulozno natančnostjo vse, s čemer je velikonemški poslanec Knotz po krivem in tedencijozno napadal prof. Šukljeta in za njim skoro vsi nemški fakijski listi, da pa ni črnil besedice

tem, kako simpatično in prijazno se je sprejel njegov govor na desnici, niti ne o tem, kako pohvalno so omenjala tega govora različna glasila desnice. Tudi se nečemo pečati nadalje s tem, kako „Slovenec“ poroča o znani epizodi iz mladeniških let gospoda poslance profesorja Šukljeta, naj je bila stvar morda takó, kakor jo poroča „Slovenec“, ker nima to nikakega pomena in ne postavi čudno postopanje „Slovenčev“ — in recimo naravnost, tudi postopanje njegovega patrona ne — nikakor vlepšo luč. Samo to hočemo povedati „Slovencu“: To se ne more zatajiti, da je g. prof. Šuklje, gnan od blagega, posnemanja vrednega patrijotičnega ognja, krvavel na častnem polji v trenutku, ko je bila domovina v nevarnosti. Temu nasproti je čisto vse jednó, je-li se je gospod poslanec prof. Šuklje prej ali pozneje v mladih svojih letih v trenutku po različnih okoliščinah prouzročene razburjenosti storil krivega politiskega pregreška, kojega so celó cesarska sodišča zelo milo sodila. (V dvžavnem zboru sedi več zelo odličnih in spoštovanih mož, koji so bili zaradi politiskih pregreškov mnogo ostreje sojeni.) — Nadalje se ne dá tajiti, da je Nj. veličanstvo presvitli cesar g. poslanca prof. Šukljeta ravno z ozirom na to, da je na bojnem polji dokazal svoj patrijotizem, pomilostil vseh nasledkov obsodbe, da je bil nekoliko let pozneje brez zadržka sprejet v cesarsko službo in da je tedaj vsako zlovoljno razpravljanje te zadeve tem bolj kaznjivo in zaničevanja vredno.

Konečno javljamo še, da je perfidno, razpravljati o tej zadevi v soglasji z velikonemškim poslancem Knotzom ter trobiti v jeden rog s fakijskimi listi. Toliko hvalisana objektivnost „Slovenčeva“ kaže se pri tem v jako čudnem svitu. — Kar se tiče še družih posameznostij, tikajočih se dogodkov za parlamentnimi kulisami, katerih se „Slovenec“ spominja na konci dotičnega članka, se tudi nečemo nanje ozirati. Pokazati pa bi znala bližnja prihodnost, da se skriva za „Slovencem“ širokousten bahač.

— (Popravek.) V včerajšnjem listu urinila se je na tretji strani, v III. predalu pri notici: „Deželni žandarmerijski poveljnik“ napaka; mestu polkovnik čita naj se: major.

— (Odlikovanje.) Mornarični višji komisar prvega reda Fr. Lacheiner je o priliki vpokojenja in vsled dolgoletne izvrstne službe dobil viteški križ Fran-Josipovega reda.

— (Samomor v železniškem vozu.) Predvčeranjim zvečer ustrelil se je v vozu prvega razreda iz Trsta vozečega jadrnega vlaka elegantno oblečen gospod. Železniški sprevodnik, kateri ga je hotel zbuditi, našel je mrtvega z rano na čelu; samokres je držal v roki.

— (Redka prikazen.) Minoli teden bila je blizu Št. Lenarta v lavantinski dolini mlada jablana vsa posuta z lepim cvetjem, kakor vspomladi; to je gotovo redka prikazen v tako poznem letnem času. Zagotavlja se, da so bili v okolici tedaj uže vsi hribi pokriti precej debelo s snegom.

— (Iz Trsta) se poroča, da se po mestu naglo širi nevarna bolezen legar. Minoli dni obolelo je v kratkem času nad 100 ljudij.

Pratiko jako cenejšé.